

CREACIÓ

A Sabadell encara s'hi fan coses: Àvia, vull ser artista (capítol 6)

Maite Soler

-Avui m'ensepegues de mal humor, Sergi, i mira que em sap greu!

-Perdona, àvia. Si no t'he vingut a veure per Nadal és perquè...

-No, si jo ja ho entenc! El jovent teniu foc a la sang, pressa per viure! Ai, fill meu, si m'haguéssis vist, a mi, quan tenia els teus anys, i a ta mare... era un cul d'angúnies, aquella noia! Com li agradava anar amunt i avall! De fet, a la vida sempre s'ha de tenir una il·lusió, un projecte. Alguna cosa per la que lluitar i tirar endavant. En tens, tu, d'il·lusions i projectes?

-Oi tant, àvia, en tinc un munt! Vull ser director de teatre! I fer una cooperativa d'actors, i fundar una companyia de teatre, "Panatxé cia. De teatre presenta...!" i...

-Panatxé?

-És una beguda francesa. Aquí en diem Clara. És suc de llimona amb cervesa...

-Està bé, molt bé. Però potser vas un xic embalat. Una cosa és tenir il·lusions, projectes, i l'altre és fer-t'ho tu tot sol, la reforma cultural i d'espectacles artístics de la ciutat. Doncs ara imagina't si volguéssis presentar la teva companyia de teatre aquí, a Sabadell. Com t'ho faries?

-Ho sabria fer, àvia! Fa un moment m'has dit que era bo tenir il·lusions, i ara ets tu mateixa qui m'ho comença a posar difícil sense ni haver començat!

-Sergi, no et precipitis. Més ben dit, no em malinterpretis. Si no parlo de tu. Parlo en general. És molt difícil, tal i com està tot avui en dia, de dur endavant projectes com el teu. Avui en dia, "el que no són pessetes són punyetes". Vivim en una societat de consum. L'art per l'art ja és una quimera.

-Àvia, parles com un filòsof, barrejat amb un sòcio-antropòleg!

-Mira, Sergi, si em jures que el que et vaig a dir ara no ho diràs a ningú t'explicaré un secret.

-Àvia, ves en compte que sóc menor!

-Pocassolta, ximplet! Què vols que t'expliqui una vella com jo?

-Doncs ara que ho dius, no en tinc ni la més remota idea. Però va, no et facis pregar. Tu has començat i ara ho has d'acabar. Que no veus com n'estic, d'intrigat?

-No sé si t'ho mereixes. Però va, t'ho explicaré. Recorda que m'ho has jurat.

-Sí, àvia. Sóc una tomba. Només ho publicaré al Diari de Sabadell: "La meva àvia era assaltadora de les caixes fortes dels trens de vapor!"

-Doncs jo, quan era jove, la meva gran il·lusió hauria estat ser cantant!

-Què dius ara!

-I et diré més! No ho feia del tot malament! Cantava a la missa de l'església de la meva parroquia, primer amb el "coru" i després fent de solista. És per això que un dia, la Juanita de Ca'l Guinardó i jo ens vàrem decidir d'anar a la Ràdio Sabadell, que feien un concurs els dissabtes a la tarda per a cantants amateurs. Jo ja era grandeta, pels voltants dels trenta, però el meu cor sempre ha estat jove i les il·lusions mai no es perden. Ella i jo ens vàrem apuntar i vam anar-hi un parell de cops.

-A la ràdio? Aquí, a Sabadell?

-Oi tant, Sergi, oi tant! Hi havia un locutor que es deia José Luis Sánchez que tenia una veu preciosa. A la nostra ràdio donaven consells, música, el

serial... era una ràdio com cal, de gran reputació, i que s'escollava a totes les cases de la nostra ciutat. Pensa que aleshores no hi havia televisió, a les cases, i la gent amb alguna cosa s'havia de distreure, i la ràdio era la seva millor companyia.

-És estrany que no en tinguem, avui en dia a Sabadell, de ràdio propia. Quina cosa tan rara!

-És per això que abans t'he posat l'exemple de com t'ho faries, per a poder fer teatre, si tenim La Faràndula que ens cau a sobre, i mai més ben dit!

-Àvia, és cosa de mesos! Aviat tindrem un auditori com Déu mana. A més, hi ha el Casal Pere IV. S'hi reparteixen els programes mensuals programacions d'exposicions, cursos, espectacles... tot és ben especificat. Penso que s'està fent un esforç per la cultura prou important.

-I encara estàs de sort, Sergi!

-Per què ho dius, això, àvia?

-Si en lloc de volguer ser director de teatre haguéssis volgut ser director de cinema... (la nostra Maria Salut es posa a plorar)

-Àvia, què tens? Que t'he dit alguna cosa que no t'hagi agradat? Àvia, àvia! No t'havia vist mai així!

-L'Imperial, el Rambla, el Principal, l'Actualitats, Els Campos, el Rio de Oro... ni un, d'aquests! No en queda ni un! Euterpe, Euterpe 77, El Casinet...

-Àvia, deixa de plorar! Què puc fer jo ara?

-Ja t'he dit abans que avui estava pessima! Quan penso en la meva joventut i amb tot el sarau que es muntava a la meva ciutat! Ara tot són botigues i bancs...

-L'Imperial el refan! Serà un museu i un multicinemes a l'hora!

-Això, sales! Massa sales i poc cinema! Per veure una bona pel·lícula s'ha d'anar a Ca'n Barça! Com si aquí no hi hagués ningú aficionat al cinema! L'Imperial, un dels cinemes més antics d'Espanya, a la porra! El tiren a terra, el reculen, el fan més petit perquè no els cap! I a l'Euterpe què, eh? Aquell restaurant, aquell bar... el lloc de trobada! Al Musical ara hi ha el McDonnald's, al Catalunya ara hi ha el Zara.

-Àvia, penso que hem de ser optimistes i tirar endavant, però gràcies per tot.

-Gràcies de què, fill meu?

-M'has fet replantejar la meua vida, el meu futur...

-Sergi, però què dius?

-Sóc massa jove com per malgastar la meua vida en l'art. De què viuria? Com tiraria la meua vida endavant si algun dia em casés? I a l'hora de jubilar-me, la Seguretat Social se'n faria càrrec, de mi? Els meus fills sempre m'ho retreuriem! "El meu pare, que no té ni un ral!" Més ben dit: "El meu pare, que no té ni un euro!" "Si hagués fet la carrera de Dret, o bé de medicina, ara

tindriem diners per poder anar de vacances al Carib!"

-Sí que em sap greu això que t'he dit! No n'hi facis cas, a una vella xeruca! No perdís la il·lusió! Tot això que dius només és el passat, els records d'una iaia com jo. Continúa amb els teus projectes i les teves il·lusions.

-Encara que no guanyi ni un euro?

-Ja et deixaré una bona herència!

-Gràcies, àvia. Però de moment em conformo amb un parell de bitllets de cinc-mil!

-Quin net tan gemat!

Il·lustració: Madaula